Recensie: Moulin Rouge De Musical ****

Beatrix Theater Utrecht
donderdag 19 september 2024

foto © Johan Persson

Recensie:
"De Moulin Rouge is een gevoel." Het zijn niet alleen de woorden waarmee eigenaar Harold Zidler zijn publiek charmeert wanneer hij ze in zijn etablissement verwelkomt, maar het is ook wat je ervaart wanneer je de zaal van het Beatrix Theater in Utrecht binnenwandelt. Je stapt binnen in een andere wereld: een wereld van verlichte molens, olifanten, schaars geklede figuren en … spektakel. 'Moulin Rouge De Musical' van Stage Entertainment is een sprankelend schouwspel met opvallende kostuums, 'larger than life' decor, bruisende choreografie en een schat aan bekende liedjes die verknipt en samengesmolten zijn om het verhaal te vertellen van een driehoeksverhouding die slecht afloopt. De verhaallijn is simpel, maar de manier waarop het verteld wordt is heerlijk: de liedteksten van de gebruikte popsongs vormen een cruciaal deel van de dialogen. 'Moulin Rouge De Musical': een show waar de muziek het hoogste woord voert.

Het verhaal van 'Moulin Rouge De Musical' loopt parallel met de story van de gelijknamige film uit 2001 en is heel simpel. Een ambitieuze, jonge, Amerikaanse schrijver Christian raakt verliefd op de ster van Harold Zidlers show in de Moulin Rouge. Harold is zo goed als failliet en wil dat Satine, de ster van zijn show, aanpapt met de rijke Hertog van Monroth om zo aan geld te geraken. Satine vergist zich en gaat per ongeluk Christian verleiden. Een vonkje slaat over en … plots blijkt hij de hertog niet te zijn. Satine wordt door Harold tot de orde geroepen en versiert alsnog de hertog. Maar … het bloed kruipt waar het niet gaan kan en Christian en Satine starten een geheime relatie. De hertog is een man die gewend is te krijgen wat hij wil en hij zet Satine onder druk. Zij staat voor het eeuwenoude dilemma: kiezen voor het hart of voor de 'veilige toekomst'? Maar wat als je geen toekomst hebt omdat je lijdt aan TBC?
Het is de zoveelste variatie op de klassieke "love triangle", maar met een artistieke twist. Het geniale van 'Moulin Rouge De Musical' is de manier waarop het verhaal verteld wordt. Met uitzondering van 'So Exciting! (The Pitch Song)' en 'Come What May' zijn er voor deze show geen eigen songs geschreven. En toch bulkt het werkelijk van de muziek. Straffer nog: er zijn weinig musicals waar meer liedjes in verwerkt zitten als in deze. Alleen al de 'Elephant Love Medley' bevat fragmenten van 19 liedjes in een scène van iets meer dan vijf minuten. Men heeft hier een spitsvondige, snedige dialoog over de zin en onzin van 'liefde' opgebouwd uit fragmenten van liedjes: 'All You've Got To Do Is Fall In Love', 'Love Hurts', 'All You Need Is Love', 'What's Love Got To Do With It?", "I Will Always Love You" … De snelheid waarmee de songs worden afgewisseld is heerlijk. Keoma Aidhen en Martijn Noort zijn hier echt in topvorm. Het is een ware lust op te zien en te horen, maar … je moet voldoende Engels verstaan om hier ten volle van te genieten.

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

Eigen aan het concept waarrond deze productie is opgebouwd, is dat liedjes geen rustmomentjes zijn in de vertelling. Elke combinatie van songs is doelbewust gekozen om het publiek iets te vertellen. Het is dan ook de bedoeling dat je als gast niet alleen hoort hoe goed en mooi er gezongen wordt, je moet ook luisteren naar wé t er gezongen wordt. Daarvoor is de kennis van het Engels noodzakelijk. De gesproken dialogen tijdens deze musical zijn in het Nederlands, maar de liedjes worden in hun originele taal, namelijk het Engels, gezongen. Het is een evidente en logische keuze, maar het heeft implicaties voor het publiek. Wanneer je onvoldoende kennis hebt van het Engels ga je echt wel kunnen genieten van de show, de sfeer, de dans en het spektakel, maar de kleine finesses die verstopt zijn in de keuze van bepaalde liedjes, zullen je ontgaan.
Voorbeeldje: "I saw her today at the reception, a glass of wine in her hand. I knew she would meet her connection. At her feet was her footloose man. No, you can't always get what you want. … But if you try sometime you'll find you get what you need." Het is wat de graaf zingt wanneer hij de loge van Satine binnenkomt om door haar verleid te worden. De muziekliefhebber herkent meteen het werk van The Rolling Stones en wanneer je dan naar de tekst luistert omschrijft die perfect hoe het er op dat moment met Satine voor staat: de graaf is ervan overtuigd dat ze een band gaan krijgen, kijkt neer op dat artiestje dat aan haar voeten ligt en het lied omschrijft ook al dat ze niet zal krijgen wat ze wil, maar misschien tevreden moet zijn met wat ze nodig heeft. Dit nummer wordt nog verweven met 'Sympathy for the Devil' (zegt iets over het karakter van de graaf) en 'Gimme Shelter' (illustreert de nood van Satine). Naast het feit dat het heerlijke muziek is van The Rolling Stones die voortreffelijk wordt gebracht door Nino Ruiter, levert de medley ook een grote bijdrage aan het verhaal. De liedteksten doen er echt wel toe in 'Moulin Rouge De Musical' en daarom houden we zo van deze musical.
Nu we het toch over Nino Ruiter hebben, moeten we toch even bevestigen wat een goede keuze hij is voor de rol van Hertog van Monroth. In de eerste plaats speelt hij die rol goed en weet hij ook in zang te overtuigen. Maar wat de kers op de taart is, is zijn rijzige gestalte: hij staat als hertog ook letterlijk boven de anderen en dat beeld werkt op de scène ook echt. Wanneer hij neerkijkt op het artiestengepeupel, doet hij dat ook fysiek. De kilheid en berekendheid die Nino in zijn personage steekt, contrasteert fel met het personage van Christian.
Christian is het prototype van de dromer, de artiest, de romanticus. Hij gelooft in de schoonheid van het leven en de kracht van de liefde. Wanner hij voor het eerst oog in oog staat met Satine, bezingt hij zijn liefde voor haar in 'Your Song', dat de rest van de wereld kent als een lied van Elton John. Dit is ook het moment waarop Martijn Noort voor het eerst in de voorstelling ten volle mag schitteren. De romantiek spat van het podium en Martijn verovert de harten. Hij gaat daar nog eens over in 'Come What May', maar pakt ons finaal in met een bangelijke vertolking van 'El Tango de Roxanne'', een mash-up van 'Roxanne' van The Police en 'Tanguera' van Mariano Mores.
Het is een magistraal moment in de voorstelling waar alle puzzelstukken perfect in mekaar passen. Martijn Noort bezingt op hartverscheurende wijze de pijn die zijn liefde voor Satine hem brengt terwijl het podium volledig leeg is en hij gevangen zit een cirkeltje van koud wit licht. Rosanne Rebergen betreedt de scène en start haar verleidingsdans met vijf heren uit het ensemble. Sonya Tayeh zorgde ook hier weer voor een geweldige choreografie die zo anders is dan de andere dansen in deze show. De violen onderstrepen het gevoel van drama in de tango en de lichtbalk achteraan kleurt nu vurig rood. En terwijl je aan de zang van Martijn Noort stilaan kan horen hoe Christians hart breekt, wordt de zwaarte van het moment verder onderstreept door de opkomst van de koperblazers. Muziek, licht, dans en uitvoering tillen mekaar hier naar een hoger niveau. En daarna komt 'Rolling In The Deep' van Adele als duet tussen Christian en Satine. We nodigen u uit om de tekst er even bij te nemen en te checken waarom dit zo'n geniale opvolger is voor

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

'Roxanne'.
"We almost had it all" (We hadden het bijna allemaal.) Voor Satine komt de spijt na de zonde. Al wisten we vooraf wat voor vlees we met Satine in de kuip hadden. In 'The Sparkling Diamond' zingt ze bij aanvang van de show al hoe materialistisch ze wel is. Deze mash-up is een combinatie van het James Bond thema "Diamonds Are Forever", Rihanna's "Diamonds", Beyoncé's "Single Ladies", En Vogue's "My Lovin'", en de Commodores' "Brick House". Muzikaal is het best een leuke binnenkomer voor Keoma Aidhen al vonden we dat het wat ons betreft nog meer had mogen schitteren. De performance was net iets te afgelijnd, te braafjes. We hadden niet echt het gevoel dat we hier echt helemaal warm van werden. Het ontbrak aan een sprankeltje "pizzazz".
Dit was ook het gevoel bij 'Welcome To The Moulin Rouge'. Let op: het is een spectaculaire opening met een geweldig sterk lichtplan, heerlijke choreo's met combinaties van dans uit moderne videoclips en klassieke cancan, kleurrijke kostuums, … alles wat je wil, maar het mocht net iets meer punch hebben. De muziek mocht wat wilder klinken, een ruwer/vrijer kantje hebben, wat meer beat geven. Het was heel mooi en afgewerkt, maar het gaf niet het gevoel dat we in de spannendste nachtclub van Parijs zaten.
Gevoelsmatig komt het echte vuurwerk pas bij 'Firework' van Katy Perry. Deze power ballad krijgt hier een melancholische laag wanneer de zieke Satine haar levenskeuzes bekijkt. "Do you ever feel like a plastic bag drifting through the wind, wanting to start again? Do you ever feel, feel so paper thin, like a house of cards, one blow from cavin' in? Do you ever feel already buried deep?" De tekst zegt alles en de uitvoering van Keoma Aidhen nog veel meer. Ze start klein en ingetogen met de twijfelende emotie om dan op te bouwen en uit te breken. Het vuur en de strijdlust zijn voelbaar in haar zang. Dit is het moment dat Keoma ons inpakt en meezuigt in de love story. Vanaf dit moment voelen we de crescendo naar de ontknoping met als hoogtepunten: 'Your Song', 'Sympathy For The Duke', een heel verdienstelijke 'Nature Boy' van Giovanni van Gom als Toulouse-Lautrec en een geweldige afsluiter van het eerste deel: 'Elephant Love Medley'.
Het tweede deel start dan met een absolute knaller : 'Backstage Romance'. Het is een combinatie van 'Bad Romance', 'Seven Nation Army 'en 'Toxic'. Snijdende gitaren en vette beats leveren het gevoel van een tango in een popsong. Het nummer heeft hart en ziel en beweging en … Het is het moment waarop we dachten: "Yes! Yes! Yes! Hier willen we meer van." En daarna kwam nog 'El Tango De Roxanne'.
De enige valse noot in het tweede deel, en dit mag je letterlijk nemen, zat in 'Chandelier'. Terwijl Zidler Christian dronken voert met absint om hem zo Satine te doen vergeten, zingt hij: "I'm gonna swing from the chandelier. I'm gonna live like tomorrow doesn't exist." Alleen bleek die kroonluchter net iets te hoog gegrepen voor Carlo Boszhard. Carlo zet een verdienstelijke Harold Zidler neer, maar mocht naar onze smaak iets excentrieker zijn. In zijn uitvoering heeft Zidler heel wat charisma en is hij vooral een vaderlijke figuur, eerder dan een zonderlinge figuur. Zijn stem past perfect bij zijn personage alleen … ligt 'Chandelier' aan de bovenste rand van Carlo's bereik. Gevolg: Carlo ging vocaal onderuit terwijl hij fysiek de ladder beklom. Maar … beter zo dan omgekeerd. Dat zou net iets te veel spektakel geweest zijn.
Met 'Moulin Rouge De Musical' brengt Stage Entertainment weer een absolute topper naar Utrecht met een overweldigend decor, prachtige kostuums, waanzinnig mooie choreografieën van Sonya Tayeh, een heel knap lichtontwerp van Justin Townsend, gebracht door een sterke cast met onder andere Keoma Aidhen, Martijn Noort, Carlo Boszhard, … en ontzettend veel heerlijke muziek die naar believen wordt samengesmolten tot geweldige medleys.
< Sascha Siereveld >
Cast:
Keoma Aidhen: Satine

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

Martijn Noort: Christian
Carlo Boszhard: Harold Zidler
Giovanni van Gom: Toulouse-Lautrec
Nino Ruiter: Hertog van Monroth
Alex Snova: Santiago
Rosanne Rebergen: Nini
Tjindjara Metschendorp: Baby Doll
Fatty-Jay Shaw: La Chocolat
Baptiste Vuylsteke: Arabia

Creatives:
Schrijver: John Logan
Gebaseerd op de film uit 2001 van Baz Luhrmann
Regisseur: Alex Timbers
Choreograaf: Sonya Tayeh
Kostuumontwerp: Catherine Zuber
Decorontwerp: Derek McLane
Muzikale supervisie: Justin Levine
Lichtontwerp: Justin Townsend
Geluidsontwerp: Peter Hylenski
Producent: Stage Entertainment

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.